

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslagets Tekst samt Spørgsmaalet om dets Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ingen bad om Ordet.

Lovforslagets Tekst (se Tillæg C. Sp. 27) samt dets Overgang til tredje Behandling vedtoges uden Afstemning.

Dernæst foretoges:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Tillæg til Postlov Nr. 288 af 9. Maj 1919.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 226).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslagets Paragraffer samt Spørgsmaalet om dets Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ingen bad om Ordet.

Lovforslagets §§ 1 og 2 (se Tillæg C. Sp. 29) samt dets Overgang til tredje Behandling vedtoges uden Afstemning.

Man gik derefter til:

Første Behandling af Forslag til Lov om mellemkommunal Refusion for visse Arbejdsløshedsudgifter.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 35).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Socialministeren (Steincke): Jeg har herved den Ære at forelægge for det høje Landsting Forslag til Lov om mellemkommunal Refusion for visse Arbejdsløshedsudgifter, saaledes som dette Lovforslag er vedtaget i det høje Folketing. Før Socialreformen eller rettere før Gennemførelsen af den nye mellemkommunale Refusionsordning var Forholdet det, at naar en Kommune beskæftigede en Person med Arbejde i Stedet for at give ham Understøttelse, vilde Kommunens Udgifter, for saa vidt han havde Kommunen som Forsørgelses-

kommune, kun andrage det Beløb, der udgør Differencen mellem Udgifterne til Arbejdsløn og Understøttelsen; og da Arbejdslønnen i Landkommuner særlig ved den Art Arbejde ikke er ret stor, vilde denne Differencen altsaa ikke udgøre noget større Beløb. Efter Socialreformens Vedtagelse bærer Opholdskommunen derimod straks kun en Trediedel af de fleste af de Udgifter, der her kommer i Betragtning, medens to Trediedele fordeles efter den nye Refusionsregel mellem Landets samtlige Kommuner. Hvis Kommunerne nu i Almindelighed satte alt det Arbejde i Gang, de kunde, i Stedet for at udbetale Understøttelse, vilde der neppe være nogen væsentlig Forskel mellem Reglerne nu og tidligere, men hvis der er nogle Kommuner, der fortrinsvis sætter Arbejde i Gang, og andre, der fortrinsvis yder Understøttelse, vil den nye Regel blive til Skade for de Kommuner, der fortrinsvis sætter Arbejde i Gang. Derfor henstillede man i Løbet af Sommeren fra forskellig Side til mig, særlig fra jyske Landkommuner og disse Kommuner's Repræsentanter, specielt fra De samvirkende Sogneraadsforeninger, om man ikke kunde udarbejde et Lovforslag, hvorefter den Difference, som jeg har omtalt, kunde afholdes efter den mellemkommunale Refusionsregel, saa Lovven samtidig kom til at indeholde en Opfordring til alle Kommuner om i videst muligt Omfang at sætte Arbejde i Gang i Stedet for at yde Understøttelse. Dette er Formaalet med det foreliggende Lovforslag.

Det bestemmes heri, at saafremt en Kommune for at skaffe de arbejdsløse Beskæftigelse i Stedet for offentlig Hjælp iværksætter mindre betydelige kommunale Arbejder, som ellers ikke vilde være blevet bragt til Udførelse, kan Kommunen erholde mellemkommunal Refusion for en vis Del af Udgifterne til Arbejdsløn. Naar der her staar mindre betydelige kommunale Arbejder, er det, fordi vi i Forvejen i Arbejdsløshedslovens § 31 har en særlig Bestemmelse om Nødhjælpsarbejder, som i og for sig sigter til at begunstige Kommunernes Ønsker om at sætte Arbejde i Gang, men denne Lovbestemmelse i Arbejdsløshedsloven sigter særlig til større kommunale Arbejder, idet det vilde blive urimeligt, om ganske smaa eller midlertidige Arbejder skulde ind for Socialministeriets store Arbejdsudvalg; derfor gælder denne Lov altsaa mindre betydelige Arbejder.

For at Kommunen kan erholde en saadan Refusion, skal vedkommende Arbejde være godkendt af et Nævn, der omhandles